ततः प्रज्वलिते वह्नौ शार्ङ्गकास्ते सुदुःखिताः ।
व्यथिताः परमोद्विग्ना नाधिजग्मुः परायणम् ॥ २९ ॥
निशम्य पुत्रकान्बालान्माता तेषां तपस्विनी ।
जरिता शोकदुःखार्ता विललापाकुलेन्द्रिया ॥ ३० ॥
5 अयमग्निर्दहन्कक्षमित आयाति भीषणः ।
जगत्संदीपयन्भीमो मम दुःखविवर्धनः ॥ ३१ ॥
इमे च मां कर्षयन्ति शिशवो मन्दचेतसः ।
अबर्हाश्चरणैर्हीनाः पूर्वेषां नः परायणाः ॥ ३२ ॥
त्रासयंश्चायमायाति लेलिहानो महीरुहान् ।
10 अजातपक्षाश्च सुता न शक्ताः सरणे मम ॥ ३३ ॥
आदाय च न शक्नोमि पुत्रान्सरितुमन्यतः ।
न च त्यक्तुमहं शक्ता हृदयं दूयतीव मे ॥ ३४ ॥
कं नु जह्यामहं पुत्रं कमादाय व्रजाम्यहम् ।
किं नु मे स्यात्कृतं कृत्वा मन्यध्वं पुत्रकाः कथम् ॥ ३५ ॥
15 चिन्तयाना विमोक्षं वो नाधिगच्छामि किं चन ।
छादयिष्यामि वो गात्रैः करिष्ये मरणं सह ॥ ३६ ॥
जरितारी कुलं ह्येतज्ज्येष्ठत्वेन प्रतिष्ठितम् ।
सारिसृक्कः प्रजायेत पितॄणां कुलवर्धनः ॥ ३७ ॥
स्तम्बमित्रस्तपः कुर्याद्द्रोणो ब्रह्मविदां वरः ।
20 इत्येवमुक्त्वा प्रययौ पिता वो निर्घृणः पुरा ॥ ३८ ॥
कमुपादाय शक्येयं तर्तुं कष्टापदुत्तमा ।
किं नु कृत्वा कृतं कार्यं भवेदिति च विह्वला ॥ ३९ ॥
एवं ब्रुवाणां शार्ङ्गास्ते प्रत्यूचुरथ मातरम् ।
स्नेहमुत्सृज्य मातस्त्वं पत यत्र न हव्यवाट् ॥ ४० ॥
25 अस्मास्विह विनष्टेषु भवितारः सुतास्तव ।
त्वयि मातर्विनष्टायां न नः स्यात्कुलसंततिः ॥ ४१ ॥
अन्ववेक्ष्यैतदुभयं क्षेमं स्याद्यत्कुलस्य नः ।
तद्धि कर्तुं परः कालो मातरेष भवेत्तव ॥ ४२ ॥
मा त्वं सर्वविनाशाय स्नेहं कार्षीः सुतेषु नः ।
30 नहीदं कर्म मोघं स्याल्लोककामस्य नः पितुः ॥ ४३ ॥

जरितोवाच ।

इदमाखोर्बिलं भूमौ वृक्षस्यास्य समीपतः ।
तदाविशध्वं त्वरिता वह्नेरत्र न वो भयम् ॥ ४४ ॥